

На швидкість іншу — тліну інвентар,
І джерело — вмить — простягає ложку
Для спраглого, хоч той, — ледащо, — з ліжка
Силкується ще — власну долю — в тир.

Нутро — з-під форм — усе — ніяк котурн
Минущого, що світ годує з пляшки.
Без віника — у сон — пекельний служка
Зганя живе, що — землю і етер,

Хоч дух — усі клітини розпросторень,
Що — на веселку — і з отрут — мікстуру,
Яку — потвори — з тельбухів — манірно,

Аби свідомість — людожерні норми. —
Строщило ніч, і шторм, що — й вічність, — стих. —
Ніщо — ніде, лиш, — скільки ока, — птах.